

6 De vergunning tot vestiging

Gronden voor -; bevoegdheid tot verlening, weigering en intrekking

Inhoud

- 6.1 Verlening en weigering van de vergunning tot vestiging
- 6.2 Intrekking van de vergunning tot vestiging
- 6.3 Het van rechtswege vervallen van de vergunning tot vestiging

Het indienen en in behandeling nemen van een verzoek om een vergunning tot vestiging wordt behandeld in 4.

De kennisgeving van beschikkingen betreffende de vergunning tot vestiging; de uitreiking en inhouding van identiteitspapieren in verband daarmee worden behandeld in 9.

6.1 Verlening of weigering van de vergunning tot vestiging

6.1.1 Aanspraak op een vergunning tot vestiging

RvS
1980/5

Aanspraak op een vergunning tot vestiging hebben vreemdelingen, die sinds het bereiken van de dertienjarige leeftijd, gedurende een tijdvak van ten minste vijf jaar onmiddellijk voorafgaande aan hun verzoek, hun hoofdverblijf in Nederland hebben gehad, welk verblijf op grond van art. 9 of 10 Vw was toegestaan. Aan deze vreemdelingen kan de vergunning tot vestiging slechts worden geweigerd op de gronden genoemd in art. 13, derde lid, Vw (zie 6.1.3).

Vreemdelingen aan wie het is toegestaan om een (definitieve) beslissing over hun voortgezet verblijf in Nederland af te wachten kunnen geen aanspraak maken op een vergunning tot vestiging.

Het hoofd van plaatselijke politie dient vreemdelingen, die sinds het bereiken van de dertienjarige leeftijd, gedurende een tijdvak van vijf jaar hoofdverblijf in Nederland hebben gehad, welk verblijf op grond van art. 9 of 10 Vw was toegestaan, ambtshalve mededeling te doen van de mogelijkheid een verzoek om een vergunning tot vestiging in te dienen. Dit kan bijvoorbeeld geschieden bij indiening van het vijfde verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de vergunning tot verblijf.

Deze vreemdelingen moeten in de gelegenheid worden gesteld, desgewenst, een verzoek om een vergunning tot vestiging in te dienen.

Aan vreemdelingen die in aanmerking komen voor een vergunning tot vestiging moet deze op een daartoe ingediend verzoek ook steeds worden verleend.

In zulke gevallen kan derhalve niet worden volstaan met verlenging van de geldigheidsduur van de vergunning tot verblijf.

Met betrekking tot verkrijging van een aanspraak op een vergunning tot vestiging gelden bijzondere bepalingen voor Belgen en Luxemburgers (art. 96, tweede lid, Vb; zie B 4).

6.1.2 Hoofdverblijf

Vijf jaar hoofdverblijf in Nederland is een van de voorwaarden voor verlening van een vergunning tot vestiging (zie 6.1.1).

Een vergunning tot vestiging vervalt van rechtswege, zodra de houder ervan zijn hoofdverblijf buiten Nederland vestigt (art. 14, tweede lid, Vw).

Een vreemdeling heeft zijn hoofdverblijf in Nederland wanneer hij duurzaam in Nederland verblijft. Dit kan ondermeer blijken uit het feit dat de vreemdeling is ingeschreven in het bevolkingsregister van een Nederlandse gemeente of in Nederland een adres heeft waar hij geregeld kan worden aangetroffen.

Een vreemdeling wordt tevens geacht zijn hoofdverblijf in Nederland te hebben indien hij beschikt over een vergunning tot verblijf voor het verrichten van arbeid die geheel of gedeeltelijk buiten Nederland plaatsvindt (zie B 11; 6.4).

De vreemdeling behoudt onder bepaalde, hiernavolgende voorwaarden hoofdverblijf in Nederland bij tijdelijk verblijf in het buitenland.

De perioden van tijdelijke afwezigheid uit Nederland tellen dan mee voor de berekening van de hierboven-genoemde termijn hoofdverblijf in Nederland.

De regeling voor verblijf in het buitenland voor het vervullen van militaire dienstplicht en wegens detentie is opgenomen in B 21.

In andere dan de hierboven bedoelde gevallen is de volgende regeling van toepassing.

Bij de beantwoording van de vraag of de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft, wordt rekening gehouden met de wil van de vreemdeling, voor zover deze blijkt uit zijn gedragingen.

Verplaatsing van het hoofdverblijf naar het buitenland. kan bijvoorbeeld blijken uit verblijf buitenslands dat gepaard gaat met omstandigheden als:

- uitschrijving uit het bevolkingsregister;
- mededeling aan het hoofd van plaatselijke politie van vertrek naar het buitenland; - het nemen van ontslag of bedrijfsbeëindiging;
- het opzeggen van een bank of girorekening;
- gebruikmaking van remigratiefaciliteiten;
- afmelding bij de belastingdienst wegens vertrek naar het buitenland;
- GAK-uitkeringen aan woonadres in het buitenland;
- de afkoop van pensioenrechten; of - ontruiming van de woning en het over de grens brengen van de inboedel.

Omgekeerd kunnen er ook aanwijzingen zijn dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf niet heeft verplaatst. Hiervan is bijvoorbeeld sprake indien de vreemdeling het hoofd van plaatselijke politie er tevoren van in kennis heeft gesteld dat hij tijdelijk, doch niet langer dan negen maanden, in het buitenland zal gaan verblijven.

Wanneer de feiten en omstandigheden uitwijzen dat de vreemdeling uit Nederland is vertrokken om zijn hoofdverblijf in het buitenland te vestigen, is op dat moment zijn vergunning tot vestiging vervallen, ongeacht de duur van zijn afwezigheid.

Wanneer de vreemdeling zijn hoofdverblijf kennelijk niet heeft willen verplaatsen, geldt een maximaal toegestane termijn voor verblijf in het buitenland.

Bij een onafgebroken verblijf buiten Nederland van meer dan negen maanden binnen een tijdvak van een jaar wordt aangenomen dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf elders heeft.

Dit is slechts anders indien de vreemdeling aannemelijk maakt dat de overschrijding van de termijn van negen maanden hem niet is toe te rekenen.

Bij een afwezigheid van korter duur dan negen maanden zonder dat de verplaatsing van het hoofdverblijf is af te leiden uit feiten of omstandigheden, wordt de vreemdeling geacht zijn hoofdverblijf in Nederland te hebben behouden.

Als gevolg hiervan is het mogelijk dat de vreemdeling gedurende ten hoogste negen maanden in het buitenland verblijft voor een tijdelijk doel, zoals familiebezoek, studie e.d.

Indien echter de vreemdeling jaarlijks langdurig in het buitenland verblijft, wordt met ingang van het derde jaar aangenomen dat hij het centrum van zijn activiteiten heeft verlegd en dat hij zijn hoofdverblijf niet langer in Nederland heeft, tenzij betrokkene het tegendeel aannemelijk maakt.

6.1.3 Gronden voor weigering van de vergunning tot vestiging (art. 13, derde lid, Vw)

6.1.3.1 Algemeen

Aan een vreemdeling die aanspraak heeft op een vergunning tot vestiging (zie 6.1.1) kan de vergunning slechts worden geweigerd:

- a. indien niet redelijkerwijs is gewaarborgd dat de vreemdeling duurzaam zal kunnen beschikken over voldoende middelen van bestaan en indien het hoofdverblijf nog geen periode van tien jaar heeft geduurd (zie 6.1.3.2) ; of
- b. indien de vreemdeling een ernstige inbreuk heeft gemaakt op de openbare rust, de openbare orde of een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid (zie 6.1.3.3).

Het feit dat de verzoeker houder is van een vergunning tot verblijf, verleend voor een naar zijn aard tijdelijk doel, is op zichzelf onvoldoende grond voor weigering van de vergunning tot vestiging.

Van verblijf voor een tijdelijk doel is bijvoorbeeld sprake bij studenten en hun gezinsleden, alsmede bij verblijf voor medische behandeling.

Wel zal in deze gevallen de vergunning tot vestiging meestal kunnen worden geweigerd omdat niet is gewaarborgd dat de vreemdeling duurzaam zal kunnen beschikken over voldoende middelen van bestaan (zie 6.1.3.2).

In verband met weigering van een vergunning tot vestiging gelden bijzondere bepalingen voor:

- Belgen en Luxemburgers (art. 96, tweede lid, Vb; zie B 4);
- Surinaamse onderdanen op wie de Overeenkomst van 1975 inzake verblijf en vestiging nog van toepassing is (zie B 10);
- vreemdelingen die in Nederland geboren zijn of als minderjarige zijn toegelaten voor gezinshereniging (zie B 20).

6.1.3.2 Het is niet redelijkerwijs gewaarborgd dat de vreemdeling duurzaam kan beschikken over voldoende middelen van bestaan

a. Voldoende middelen van bestaan

De vergunning tot vestiging kan worden geweigerd, indien de vreemdeling niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Onder voldoende middelen van bestaan wordt verstaan: een zelfstandig netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan het bestaansminimum in de zin van de Algemene Bijstandswet (zie voorts 5.2.2).

In dit verband moet daaraan nog het volgende worden toegevoegd:

1°- Vreemdelingen aan wie ten minste vijf jaar verblijf is toegestaan als (huwelijks)partner van een Nederlander of van een vreemdeling met een verblijfsrecht in Nederland op grond van art. 9 of 10 Vw en die geen zelfstandig inkomen hebben, worden geacht over voldoende middelen van bestaan te beschikken, indien het gezinsinkomen ten minste gelijk is aan het bestaansminimum voor echtparen in de zin van de Algemene Bijstandswet.

2°- Een uitkering op grond van de Wet arbeids-ongeschiktheidsverzekering, gebaseerd op een arbeidsongeschiktheidspercentage van 55 of meer op basis van een volledige werkweek wordt geacht voldoende middelen van bestaan op te leveren.

3°- Ten aanzien van vreemdelingen die in Nederland zijn geboren of als minderjarige voor gezinshereniging toegelaten worden bijzondere beleidscriteria gehanteerd (zie B 20).

b. Duurzaamheid van de bestaansmiddelen

Aan vreemdelingen die beschikken over voldoende middelen van bestaan kan echter de vergunning tot vestiging

worden geweigerd, indien niet is gewaarborgd dat de inkomsten duurzaam zijn, dat wil zeggen gedurende nog ten minste een jaar ter beschikking staan. Middelen van bestaan uit hoofde van de Werkloosheidswet worden als duurzaam aangemerkt bij een uitkeringsduur van nog ten minste drie jaren.

N.B.

1° - Buitenlandse werknemers

Ten aanzien van buitenlandse werknemers kan op grond van een of meer van de volgende omstandigheden worden aangenomen dat de duurzaamheid van de inkomsten niet verzekerd is.

- Er is gebleken van een onregelmatig arbeidspatroon
Hiervan kan sprake zijn, indien de vreemdeling in de vijf aan het verzoek voorafgaande jaren veelvuldig van werkgever is veranderd; of indien de vreemdeling gedurende langere tijd of meermalen ten laste is gekomen van de openbare kas.
- De vreemdeling is werkloos, heeft geen recht op een uitkering krachtens de Werkloosheidswet voor een periode van nog ten minste drie jaar en er bestaat geen uitzicht op tewerkstelling binnen redelijke termijn.
- Het staat niet vast dat voor de werknemer uitzicht bestaat op werkgelegenheid voor nog ten minste een jaar
- De vreemdeling is korter dan een jaar bij zijn huidige werkgever in dienst

De vreemdeling kan na het verstrijken van dat jaar eventueel wel voor een vergunning tot vestiging in aanmerking komen.

2° - Verblijf voor een tijdelijk doel

De duurzaamheid van de bestaansmiddelen is niet verzekerd wanneer het gaat om vreemdelingen aan wie slechts voor een tijdelijk doel verblijf is toegestaan (bv. bij studenten en hun gezinsleden of bij verblijf voor medische behandeling).

Immers, op grond van de beperking waaronder deze vreemdelingen een vergunning tot verblijf is verleend is hun het verrichten van economische activiteiten niet toegestaan (bij verblijf voor studie of medische behandeling) of slechts tijdelijk (gedurende het verblijf in het gezin van de student).

Voor wijziging van deze beperking zal slechts aanleiding kunnen bestaan indien daarmee een wezenlijk Nederlands belang is gediend of wanneer er sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard.

3° - Verblijf op een afhankelijke titel

De duurzaamheid van de bestaansmiddelen wordt geacht niet te zijn gewaarborgd zolang een vreemdeling op een afhankelijke titel in Nederland verblijft en betrokkene, in geval van verbreking van de (huwelijks)relatie niet in aanmerking komt voor voortgezet verblijf (zie B 19 onder 4).

c. Tien jaar hoofdverblijf

Aan een vreemdeling die gedurende een tijdvak van tien jaar onmiddellijk voorafgaande aan zijn verzoek zijn hoofdverblijf in Nederland heeft gehad, welk verblijf op grond van art. 9 of 10 Vw was toegestaan, kan de vergunning tot vestiging niet meer op grond van onvoldoende (duurzame) bestaansmiddelen worden geweigerd (art. 13, vierde lid, Vw).

6.1.3.3 Ernstige inbreuk op de openbare rust, de openbare orde of ernstig gevaar voor de nationale veiligheid

Een vergunning tot vestiging kan worden geweigerd op grond van een ernstige inbreuk op de openbare rust, de openbare orde of een ernstig gevaar voor de nationale veiligheid (art. 13, derde lid, onder b, Vw).

Bij de toepassing van deze bepaling wordt het volgende beleid gevoerd.

Weigering van een vergunning tot vestiging wegens strafbare feiten

Een vergunning tot vestiging kan op grond van art. 13, derde lid, onder b, Vw worden geweigerd indien de aard en de ernst van het strafbaar feit daartoe, mede gelet op het strafvonnis en de duur van het verblijf van de vreemdeling in Nederland, aanleiding geven.

De in 5.3.3.3 uiteengezette criteria voor ontzegging van voortgezet verblijf aan de houder van een vergunning tot verblijf zijn in dit geval van overeenkomstige toepassing.

Een vergunning tot vestiging wordt niet geweigerd op grond van feiten die in het geval van de houder van een vergunning tot verblijf niet tot ontzegging van voortgezet verblijf zouden kunnen leiden.

6.1.4. Bevoegdheid tot verlening of weigering van de vergunning tot vestiging (art. 13, eerste lid, Vw)

De Minister van Justitie is bevoegd tot het verlenen of weigeren van de vergunning tot vestiging.

Het hoofd van plaatselijke politie is hierbij gemachtigd deze beslissingen namens de Minister van Justitie te nemen.

Het hoofd van plaatselijke politie is echter niet gemachtigd om een vergunning tot vestiging te weigeren aan een Belg of Luxemburger (zie B 4).

Is er grond voor weigering van de vergunning tot vestiging aan een Belg of Luxemburger, dan moet het verzoek worden voorgelegd aan de Minister van Justitie (zie A 2).

6.2 Intrekking van de vergunning tot vestiging

6.2.1 Gronden voor intrekking van de vergunning tot vestiging (art. 14, eerste lid, Vw)

De vergunning tot vestiging kan uitsluitend worden ingetrokken, indien de vreemdeling:

- a. onjuiste gegevens heeft verstrekt die hebben geleid tot het verlenen van een vergunning tot vestiging; of
- b. bij herhaling een bij de Vreemdelingenwet strafbaar gesteld feit heeft begaan; of
- c. bij rechterlijk gewijsde is veroordeeld wegens het opzettelijk begaan van een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaar of meer is bedreigd; of
- d. een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Voor de toepassing van art. 14, eerste lid, aanhef en onder c, Vw wordt hier verwezen naar het beleid dat onder 5.3.3 is uiteengezet.

6.2.2 Bevoegdheid tot intrekking van de vergunning tot vestiging (art. 13, eerste lid, Vw)

Bevoegd tot intrekking van de vergunning tot vestiging is de Minister van Justitie.

Zijn er naar het oordeel van het hoofd van plaatselijke politie gronden voor intrekking van de vergunning tot vestiging, dan moet hij daartoe een voorstel doen aan de Minister van Justitie door middel van formulier D 16.

6.3 Het van rechtswege vervallen van de vergunning tot vestiging (art. 14, tweede lid, Vw)

De vergunning tot vestiging vervalt van rechtswege zodra de houder ervan zijn hoofdverblijf buiten Nederland vestigt.

Of hiervan sprake is wordt beoordeeld aan de hand van criteria als genoemd in 6.1.2.